

FOLK OG LAND

NR. 27 — 11. ARGANG

LØRDAG 20. OKTOBER 1962.

LØSSALG 75 ØRE

Fru Aase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Arminius:

Ranbemerkinger til Ben Gurion-besøket

Som de norske avislesere ellers ikke får vite noe om

Det er ikke godt for alminnelige mennesker å forstå den intime kontakt som består mellom den norske regjering og den israelske, bortsett fra dette at de begge er sosialistiske. Men det er jo så mange sosialdemokratiske regjeringer i denne dårlige verden, så normalt skulle en jo kunne tro at det måtte finnes mere nærliggende lekekamerater for Gerhardsen & Co.

Besøket av Israels statsminister er nå kommet noe på avstand, men folk som følger

med i dagspresse, fjernsyn og kringkasting vil nok fremdeles huske alt oppstyret omkring denne nye løve av Juda, oppmarsjen av flaggsmykkede skolebarn, alle de svulmende taler og all den tilsynelatende fullstendig meningsløse viraken som ble strødd ut over denne i sannhet meget omdiskuterte statsmann.

Besøket munnet ikke bare ut i forsikringer om at norske statsråder fortsatt skulle gå i fast rute til Israel —

hva slags impulser det nå måtte være de mottar der — men Ben Gurion og den norske dagspresse slapp endelig ved avslutningen av det uke-lange besøk katten ut av sekken og bekreftet det som FOLK OG LAND allerede slo fast ved Golda Meirs besøk ifjor, at Israel er ute for å få hånd om «utviklingshjelpen», eller som AFTENPOSTEN så smukt sier det i den trespaltede overskrift: «Ben Gurion vil samarbeide med nordmenn om u-hjelpen». Så det er ikke rart at det, som bladet skriver, falt «varme vennskapsord på avskjedsmiddagen» siden vi nå skal få så verdifull hjelp til å bli av med u-pengene våre.

Israel har naturligvis ingen penger å samarbeide med, det er selv i høyeste grad avhengig av støttevirksomheten fra den internasjonale jødedom med hovedsete i USA og av de adenauerske avlatspenger, men Israel har noe annet å sette inn i samarbeidet med Norge og de andre land, blant andre Sverige, som skaffer penger tilveie: det skal **fordele** pengene blant de nye svarte stater i Afrika. Det vil naturligvis være ufint å bemerke at den som forvalter pengene dermed også får den politiske makt, slik USA jo har demonstrert det i årtier nå.

Vi får håpe Ben Gurion ikke oppnådde det han var ute efter i Norden, visse antydninger fra Sverige synes iallfall å tyde på at planene ikke vakte begeistring der, og selv de norske partipolitikere må da ha en gnist av sunn fornuft gjemt ett eller annet sted, slik at de ikke på landets vegne påny utfordrer araberstatene ved direkte støtte til israels politiske bestrebelser på å kjøpe politisk støtte i Afrika til planer som direkte truer verdensfreden.

*

Vi hørte meget om hvor storartet alt var i det sosialistiske Israel i forbindelse med besøket, og pussig nok var den konservative presse like ivrig i sin ros og forherligelse som den sosialistiske. Men det en aldri hører et ord om her i Norge når det gjelder Israel og den zionistiske

Civilingeniør Erhard Fliesberg:

Ökas ett lands välstånd genom räntor og statsskattar?

Ett litet personligt samtal mellan författaren och läsaren därvid alla titlar bortlagts.

Har du någonsin funderat över det egendomliga i att ju mera skulderna inkl. därav föranledda räntor ökas, desto större skatter kräver staten av dig med påföljd att det behövs ändå mera skulder och räntor och alltså förnyade skatter? Har du någon uppfattning om att detta, när allt kommer omkring, orsakar att dina pengar aldrig vilja förslå, ty trots inkomsthöjningar växer inflationen ännu snabbare och allt blir vad du kallar dyrare.

Har du — speciellt ifall du i någon form är egen företagare — funderat över att du, som är direkt bärare av det produktiva och kulturella livet praktiskt taget inte äger något av samhället skapat skydd vare sig för att du skall åtnjuta lön för dina skapande insatser resp. skydd för dina pekuniära insatser? Du kanske rent av åtnjuter det samhällsskydd, som består i

att bli berövad allt vad du åstadkommit i enlighet med samhällets exekutiva lagar?

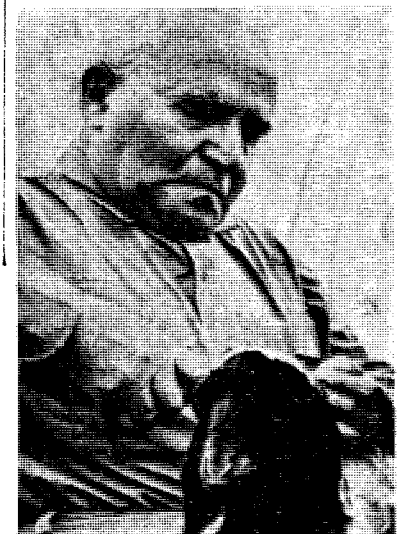
Måhända har det därvid synts dig egendomligt att alla former av låneinrättningar, som ju faktiskt inte lånar ut något annat än vad du och andra samhällsmedlemmar tjänat ihop av penningmedel, — av dig insatt i dessa inrättningar — däremot åtnjuter samhällets allra kraftigaste skyddsåtgärder för att penningarnas siffervärden och därpå «intjänta» räntor skola bli bestående?

Har det därvid fallit dig in att dessa ränteförtjänster i

Forts. side 7

Slik ser Chagall dansen rundt gullkalven — den som tydeligvis pågår den dag idag.

Ben Gurion klipper sine nordiske får.

(Forts. side 8)

Hvem vant krigen?

Krigsforbryter var et nytt ord og svevende begrep folk lærte etter krigen. Det kunne brukes til alt, til hets og til skremse, til domfellelse og til plyndring. Og det ble brukt med stor lyst. Vestens folk slukte det råt og brukte det, selvsagt bare for «fiender».

Hvem er så krigsforbryter? Det er alle som har kjempet mot kommunismen og Sovjet. Så enkelt er det. Krigshissere er alle som ikke godvillig vil underkaste seg kommunismen. Slik er det.

Churchill sa, at han var villig til å alliere seg med djevelen selv for å vinne krigen. Han allierte seg med djevelen selv for å vinne krigen. Han allierte seg med Stalin og kommunismen. Da de med amerikansk hjelp hadde seiret over Tyskland, som kjempet mot kommunismen, gikk de i fellesskap over til å dømme og henrette motstanderne som krigsforbrytere etter kommunistisk rettsorden, med angiveri, falske anklager, samt tiltale og dom etter ukjente straffeparagrafer i midlertidige anordninger eller tilbakevirkende lover. Kort sagt løgnens diktatur tatt i bruk som rettssystem.

Det var Vestens demokrati i overmodig seiersrus og stolt lydighet mot sin allierte, som kastet sin gamle romersk-germanske rettskultur vekk og innførte kommunistisk justis. De har siden drevet trafikken iherdig med det okkuperte Tyskland i spissen som lydig kilde til stedsevarende hets.

Barbariet i rettsløsheten slo rot i Vestens fruktbare jord, gjennomsyret samfunnet, og har blomstret frodig på alle felter. Kommunismens farligste makt er ikke lenger i Russland, men i Vestens demokratier. Ingen vet dette bedre enn Stalins efterfølger, som har grunn til glede over Vestens villige utsettelse og utsikt til seier uten krig.

England gikk inn i krigen med et Imperium og nesten 4 milliarder pund sterling i gode rentbærende investeringer rundt om i landene, med verdensherredømme på havet i handel og marine og med verdens bank og børs i London.

Og hva er utfallet? Imperiet tapt, Commonwealth smuldrer hurtig, investeringene i andre land borte, herredømme på havet tapt, verdens bank og børs flyttet over til New York og Moskva, og til slutt en gjeld på 3,5 milliarder p. s. til USA.

Det er Churchills seier. Han fikk sin krig, som Lloyd George forbitret og spydig uttrykte det.

Og hva med Churchills

europiske satellitter? Frankrike er jaget ut av Indo-China, Madagaskar, Tunis, Marokko, og har slitt med en blodig sju års krig i Algerie før det forlater landet. Belgia med sin Spaak er jaget ut av gullgruva Kongo, Nederland har mistet juvelen Indonesia, for ikke å snakke om Polen, Tsjekkoslovakia, Ungarn, Jugoslavia med sin Tito, Romania med sin Ana Pauker og Bulgaria med sin Dimetri. Det var bare kommunistene i disse land Churchill forsynte med sabotasjevåpen under krigen. Det har gode frukter.

I to verdenskriger har demokratiet lært de fargede å myrde med moderne våpen. Idag jages de hvite europeere i alle fargede land som vergeløst vilt og forsynes til dette med våpen av demokratiene, som svermer for farget kulturs seiersgang i verden. Hva stort har den skapt på jorden?

Efter korstoget alliert med hammeren og sigden mot det kristne Midt-Europa, trådte Amerika fram fra den seierrike krig som verdensmakt med dollar, teknikk og demokrati. Det sto med atombomben og verdensfreden i sin hånd. Generøst overlot det halve Europa og hele China til sin allierte kampfelle Stalin, og delte broderlig Berlin med ham for i all framtid å triumfere over det knuste Tyskland.

Men brorskapet holdt ikke når fruktene av rovet skulle deles. Seierherrene tapte freden og fikk den kalde krigen, og USA er ikke lenger åleine om atombom-

Urnen med Quislings aske bisatt ved Gjerpen kirke

Sogneprest Laland i Gjerpen bekrefter overfor Telemark Arbeiderblad at urnen med Quislings aske ble satt ned på familiens gravsted ved Gjerpen kirke «for et par år siden». Det ble gjort i all stillhet og med godkjenning av kirkedepartementet.

Bladet vet ellers å berette at dette på Forbundets møte i Oslo i august i år «ble tolket som et tegn på at Quisling likevel var anerkjent, og at det i de senere år er begynt å våkne en ny forståelse for hans innsats. Fra historien ble det trukket fram eksempler på andre som var dømt, men som senere var blitt trukket fram i lyset og var blitt hedret i sitt land».

ben. Men kommunismen marsjerer på alle kontinenter mens Vesten danser på vulkanen.

Ja, hvem var det som vant krigen?

Jacta est alea. Væ victis. S.

Seirherrenes «fred»

I AKTUELL, i NÅ, i ALLERS, i VI MENN, i AMAGASINET, overalt skjer i disse dage en slags ansiktsløftning av hetsen mot tyskerne. En slags ny høstofferensiv som får en til å tenke på alt annet enn «Løvsprett» og «Sønner av Norge». «Sønner av Chicago» tror jeg

ERLING UELAND — Jærens jurist som sa nei til «retts»oppgjøret

Overrettssakfører Erling Ueland fylte forleden tre snes år. Vi bringer omtalen etterpå. Det er nemlig da jubilanten etter en gylden dag trenger noen ord:

Erling Ueland tok i avmålte skjønnsomme ordelag i rettene og i pressen skarpt tilorde mot «rettsoppgjøret». Han sa at samarbeid med tyskerne var karakteristisk for de herrer som ble så aggressive mot NS-folk da faren var over.

Det var særlig ulikheten for loven i Riksadvokatens og myndighetenes modellering av syndebukker som opprørte ham slik at han skriver disse kjernesetninger i «Stavangeren» allerede 22. 3. 1947: — En forsvaret føler meget ofte under landssvikoppgjøret hvorledes

hadde passet bedre. En må nemlig «over there» for å finne større forherligelse av disse motbydelige snikmordene og gangstermetodene fra siste krig.

En skulle tro en hadde å gjøre med «taperne» av verdenskrig II og ikke med «vinnerne». Det er som på en avgjort boksekamp, hvor «vinneren» trenger seg inn i garderoben til «taperen» for å fortsette kampen etterpå.

I 22 år har nå denne seierherrebanden holdt gående en slags non stop offensiv i løgn og dikt om tyskerne, så en skulle tro at ikke bare én skrue, men en hel pakke var løs hos dem. Hvor er Langfeldt nå? Krig i 22 år, hva?

J. T. Dahl.

rettsregler gitt til betryggelse av siktede og som vi før betraktet som selvsagte, — ikke blir tilstrekkelig påaktet nå.

Det gjelder behandlingen under forundersøkelsen, behandlingen under eksaminasjonen i retten, særlig gjelder det bedømmelsen av bevisene, — som det ikke settes store krav til. Vi ser hvorledes en NS-mann blir dømt til straff for samme handling som en ikke NS-mann går fri for.

Vi ser hvorledes folk blir dømt til flere års straff for handlinger som vedkommende med fare for frihet, familie, gjerne livet er pålagt å utføre, skriver Ueland.

Jeg har talt med mange bønder på Jæren som hylder denne Jærens jurist, fordi han med stor innsikt i den norske rett som finnes om jordens eiere og dyrkere — har hjulpet dem i «bondens lille kamp». Den er kanskje den største kamp. — Det vil vise seg dersom skjebnetimen atter slår for det sørgelig unasjonale og lite tradisjonsbundne norske folk. —

ALEXANDER LANGE.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

Falt i øst i kampen for Europa

Kåre Berreseth,
Oslo
f. 28. 12. 11, f. 27. 2. 42

Walter Elvås,
Oslo
f. 10. 7. 08, f. 29. 5. 42

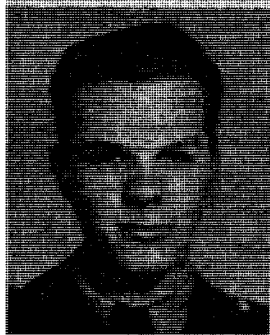
Edval Mauritz Eriksen,
Oslo
f. 15. 3. 97, f. 3. 9. 42

Lars Gunnar Eriksen,
Oslo
f. 27. 9. 20, f. 15. 10. 42

Gunnar Færevik,
Bryn
f. 25. 7. 20, f. 5. 10. 42

Arne Eyolf Hauger,
Oslo
f. 20. 6. 20, f. 22. 7. 42

Arne Hauger,
Langhus
f. 18. 10. 24, f. 20. 4. 42

Hans Jacobson,
Bos
f. 3. 8. 23, f. 16. 12. 42

Kjell Willy Johansen,
Oslo
f. 25. 2. 23, f. 20. 7. 41

Rolf Johansson,
Oslo
f. 22. 12. 17, f. 26. 10. 42

FOLK OG LAND

H A V H E N G I G U N N E A V I S

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Selvgranskerne

For et halvt års tid siden fikk offentligheten gjennom dagspressen vite at nå skulle det endelig bli lagt frem en objektiv redgjørelse for det som i sin tid ble kalt landssvikoppgjøret, dette grandiose misbruk av rettens navn i et innenrikspolitisk oppgjør. Det ble bedyret at her skulle alt gå rett og riktig for seg, her skulle de nakne kjennsgjerninger om «retts»-oppgjøret legges frem, også de angrep som var blitt rettet mot denne form for rettergang.

Det var naturligvis noen som så med en viss mistro på at en fremdeles anonym komité, som tydeligvis ikke hadde gjort det aller ringeste forsøk på å skaffe seg opplysninger fra den part som ble rammet ved det rettssvik den hevdet var blitt begått, var den rette til å finne frem til sannheten, men en avventet likevel med en viss spenning resultatet av komitéens arbeide.

Nå foreligger resultatet, og skal en dømme etter hva dagspressen skriver så er det omtrent slik som de verste pessimister fryktet.

Først og fremst avsløres det nå hvem disse gode, uhildede menn er som skal skille sol og måne i denne den mest dyptgående innenrikspolitiske strid som har rådet i dette land. Vi skal få presentere disse herrer som føler seg kallet til å gi en objektiv redegjørelse for den blodige urett i tur og orden:

Statsråd O. C. Gundersen, justisminister under «retts»-oppgjøret, Andreas Aulie, riksadvokat under rettfølgelsene, lagmann John Lyng, kjent landssvikstadsadvokat og professor Sverre Steen, prominent medlem av den såkalte undersøkelseskommisjon som frifant alle for skyld som ikke hadde noe med Nasjonal Samling å gjøre. Det femte medlem og såvidt vi forstår den drivende kraft som formann mens Gundersen oppholdt seg der han burde slått seg tilro for godt: i Moskva, ekspedisjons-sjef Sverdrup-Thygeson, er kanskje mindre kjent av våre lesere. Det vil si, svært mange NS-folk har jo truffet på eller hørt om denne NS-eter i justisdepartementet gjennom årene etter 1945. For ordens skyld nevner vi også at han i 1940 da okkupasjonen kom var sekretær i justisdepartementet. Da Terboven hadde sparket administrasjonsrådet og utnevnt sine egne statsråder, blant dem Hagelin, som var særlig eksponert som «landssviker» og blant annet hadde vært med i Quislings første regjering i april-dagene, lot herr Sverdrup-Thygeson seg forfremme og ansette som den første byråsjef Hagelin skaffet seg i sitt nye Innenriksdepartement, skjønt han jo i henhold til det uklanderlige rettsoppgjøret måtte vite at Norge trass i alle avtaler fortsatt var i krig med Tyskland. At han noen måneder senere fikk kalde føtter og uantastet fikk lov til å vende tilbake til sin tidligere underordnede stilling i justisdepartementet, endrer ikke nevneverdig denne beklagelige «nasjonale svikt».

Det er altså disse mennesker som nå har gransket seg selv og det «rettsoppgjør» de var de drivende krefter i! Make til uanstendighet er det vel bare et norsk justisdepartement som kan klemme ut.

Vi hører ikke til de utvalgte som er blitt beæret med et eksemplar av dette kurisøse skrift som til og med FRIHETEN har fått sitt eksemplar av, så vi er foreløpig avskåret fra i detalj å komme inn på mesterverket. Vi ser imidlertid av avisomtalen at det meget sterkt understrekes at «noen vurdering av landssvikoppgjøret har utvalget ikke gitt seg inn på, og det var da heller ikke dets oppgave».

Hadde dette vært sant, så hadde det iallfall vist et glimt av anstendighet hos disse selvgranskerne. Sannheten er imidlertid at herrene, tydeligvis i følelsen av selv å

Noen spørsmål og svar

1. spørsmål: Hvorfor bruker marxistene alltid betegnelsen fascisme og ikke nasjonalsosialisme?

Svar: Fordi den siste stavelsen, sosialisme, i ordet nasjonalsosialisme kunne få deres meningsfeller til å stusse og tenke.

2. spørsmål: Hvorfor bruker de vestlige demokrater ikke betegnelsen nasjonalsosialister, men «nazister»?

Svar: Fordi første stavelsen i nasjonalsosialister kunne få deres meningsfeller til å stusse og tenke.

3. spørsmål: Hvorfor skjeller øst og vest hverandre gjensidig ut for å være nazister eller fascister?

Svar: Fordi de appellerer til den store, tåpelige masse som ikke vet bedre, som ikke kan tenke logisk og som sluker alt rått.

Mon det ikke fortsatt er hemmelige krefter bak kulissene på begge sider av jernteppet, som med vilje holder liv i all denne begrepsforvirringen?

Men hvorfor? Og hvem er de? K.

være så overveldende part i saken, har overlatt til engasjerte medarbeidere å felle den dom de sier de «overlater til historien», til herrer som den enøyede okkupasjonshistorikeren Skodvin, til en ukjent, førstesekretær Frederik Beichmann, som uten overhodet å bemøye seg med å søke kontakt med de dømtes egen organisasjon ifølge den begunstigede presse har gitt en oversikt over «debatten omkring landssvikoppgjøret», og til andre.

Alt sammen uhyre betryggende, mandig og objektivt og med full demokratisk adgang for de ansvarlige granskere til å toe sine egne svarte hender.

De som vil vite sannheten omkring «rettsoppgjøret» skal nok, hvis de ikke kjenner den fra før, få vite den før justisdepartementet i januar måned forelegger sitt mesterstykke for stortinget. Foreløbig kan vi bare til ettertanke henvise til det foredrag som prost Hedem holdt på Forbundets årsmøte om «retts»-oppgjøret, et foredrag som er referert i sin helhet og også tilstillet dem som der er nevnt som kriminelle personer rettsoppgjøret har vært lagt i hendene på.

Ikke én av dem, og heller ikke riksadvokaten har funnet å burde gå til aksjon mot den gamle, veltjente og velansatte embetsmann som har

Ungdommen vil ikke følge med på ferden

KREVER SANNHETEN OG IKKE SUBJEKTIV HISTORIEUNDERVISNING.

I forbindelse med det tidligere omtalte kringkastingsintervju med den tyske soldat fra okkupasjonstiden, som nå er gift og bosatt i Norge, har avisene naturligvis flommet over av hatefulle innlegg og nytt quasi-patriotisk snadder.

I AFTENPOSTEN tar imidlertid en ung mann Vemund Vigerust til orde mot et slikt innlegg av en E. P. T.'s og sier at «selvom smålig personlig oppfatning har diktert E. P. T.'s syn — er det meg nærmest uforståelig at de syn på tyskernes forhold til Norge og omvendt, i vår tid, som E. P. T. gjør seg til talsmann for, skal kunne borge for hele den eldre generasjons følelser. Og gjør den det, har mitt syn på den eldre generasjon fått nok et grunnskudd».

Vigerust skriver at han vil gjøre seg til talsmann for den «yngre» generasjon i denne pinlige sak. Han tror «hensikten bak den omtalte programpost var klar og god, nemlig å la mer enn et ensidig syn på denne dunkle tid komme til uttrykk, kanskje hverken mer eller mindre. Jeg stiller E. P. T. og hans generasjon dette spørsmål: «Er ikke en slik hensikt forenlig med vårt sagn-

fremkommet med disse beskyldninger i offentlig foredrag.

Kanskje det mere enn Sverdrup-Thygesons selvgranskningsutvalg karakteriserer «rettsoppgjørets» kvalitet.

omsuste demokrati?»

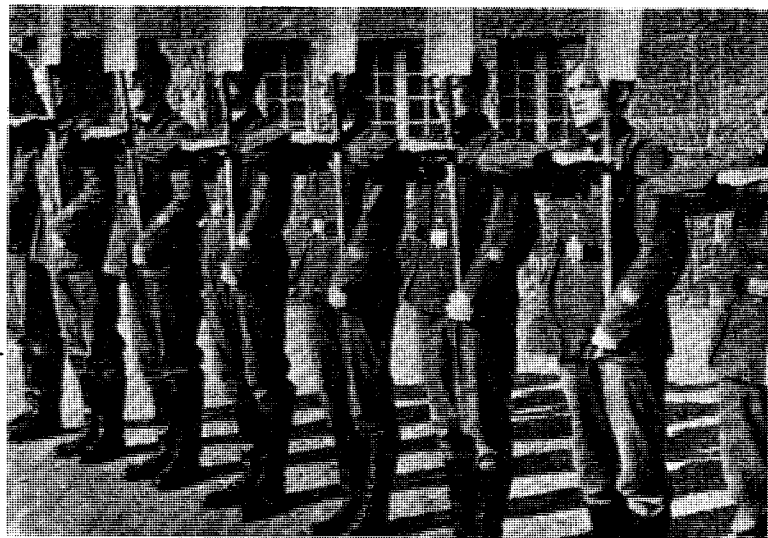
Om han fortsetter: «Jeg vil hilse med glede ethvert forsøk på å bringe objektive betraktninger til ny belysning av forholdene i vårt land både før, under og etter siste verdenskrig, fra en hvilken som helst kant disse måtte komme.»

For «hva vet vi som ble født i årene omkring den annen verdenskrig», skriver han, «om de idéer som ble forfektet, den urett som ble forøvet under krigen, den rett og rettferdighet som ble praktisert både i og etter årene 1940-45? Med hvilken rett kan vi uttale oss om en ting som så fundamentalt griper inn i vårt folks liv og historie, og hvilke forutsetninger har vi for å kunne skrelle mystikkens slør av faktiske og påståtte hendelser omkring denne tid?

Hva har de gitt oss, disse mennesker som kaller seg den «eldre» generasjon, gjennom subjektiv avispolemik, gjennom subjektiv historieundervisning i våre almindennende skoler, gjennom betraktninger og overføringer til den yngre generasjon av egne opplevelser, minner og erfaringer?

Mistro, skepsis og uklare hentydninger til en vond og skjebnetung epoke av vår historie, hvor far stod mot sønn, folk mot folk, idé mot idé, hvor hatet, hevnen og den subjektive rett og rettferdighet triumferte som høk over høk og stakk hverandre ned. Dette bygger vi på. Dette er vår, den yngre generasjons arv, og denne fører vi videre.

Det var en gang - -

Noe som spesielt preget okkupasjonstiden var den Arbeidstjeneste Quisling fikk igang under ledelse av general Frølich-Hanssen. Det var en god skole for de unge mennskaper og det var også et imponerende samfunnsnyttig arbeide den utførte.

Oberst Konrad Sundlo:

V.

NARVIK 1940

«BYEN MED KANONEN»

Narvik» gikk tapt. De som ledet forgiftningspropagandaen mot den stiveste nasjonale gruppe i vårt land, var folk som kunne sine ting. —

IV. FRONTEN MOT HAVET.

Som nevnt tidligere, er det noe som heter Ramsund Befestninger.

Ramsund er et sund som går fra Ytre Ofotfjord og nordover til kystleden forbi Harstad. Befestningene var anlagt med tanke på å sperre trafikken etter kystleden, men ikke på å hindre en fiende fra å trenge inn gjennom Ofotfjorden mot Narvik.

I brev av 26. 11. 1952 skriver Generalstabens Krigshistoriske Avdeling følgende til meg om disse befestninger:

«I anledning av Deres brev av 12. november 1952 om Ramsund Befestninger, skal den Krigshistoriske Avdeling meddele:

1). Ramsund Marindepot hadde 8. april 1940 vaktstyrke på 25 mann under kommando av marinedepoets sjef, løytnant A. K. Hoås.

2). To 10,3 cm. eldre kanoner var montert på Tordholten på nordsiden av Tjeldøya ved nordre innløp til Ramsund. De var ikke gjort klar for strid eller forsynt med besetning.

Tre 15 cm. kanoner, bestemt til å monteres på Ramnes ved søndre innløp til Ramsund, var, etter mange års lagring, i mars 1940 blitt sendt sørover for å bli satt opp på Bergen Festning.

3). Tyskerne sendte under innseilingen mot Narvik en jager mot Ramsund, som de trodde både var bestykt og bemannet. En landgangsstyrke ble sendt iland og fant (dette var på sørspissen) et snedekket landskap, uten spor av befestninger,

Jageren dro så sin vei.

4). 10. april ble vaktstyrken ved marinedepoet tatt til fange av tyske soldater og ført til Narvik.»

Som det sees, hadde Ramsund Befestninger to 10,3 cm. eldre kanoner på nordsiden av Tjeldøya. De tre 15 cm. kanoner som skulle monteres ved søndre innløp til Ramsund og som skulle sperre Ofotfjorden var i mars 1940 sendt til Bergen.

Ramsund hørte ikke innunder meg som forsvarssjef i Indre Ofoten. Det lå for langt vest. Jeg syntes imidlertid at det ville være riktig å undersøke hvorledes det stod til med befestningene, så jeg reiste ut og tittet på dem høsten 1939. Jeg fant situasjonen slik skildret av Den Krigshistoriske Avdeling, og jeg så også de tre 15 cm. kanonene som lå nede på kaia, og som vaktmesteren sa skulle monteres i et batteri til forsvar av Ofotfjorden, men som altså ble sendt til Bergen. — De skal ha ligget lagret i Ramsund siden 1918.

På Sortland i Vesterålen bor overrettssakfører, ulønnet kaptein Myhre. Under 23. august 1951 skriver han til meg:

«Det er ganske pussig. Før din tid i Narvik var jeg som ulønnet kaptein i Festningsartilleriet, sjef for Narvik-avsnittet med Ramsund Befestninger, uten at departementet fant det nødvendig at jeg inispiserte Ramsund. Det ble svart at det var nærmest en formsak at jeg ble overflyttet fra Agdenes til Ofoten. «Det blir ikke bruk for Dem.»

Situasjonen i Ytre Ofoten fremgår med all tydelighet av hva Den Krigshistoriske Avdeling skriver. Men det kan ikke skade å ta med hva 6. Divisjon under 17. november 1953 meddeler meg:

«1). Det var ingen sikkerhetsbesetning på Ramnes natten mellom 8. og 9. april.

2). Det er riktig at det lå tre 15 cm. kanoner i Ramsund høsten 1939 siden første verdenskrig. Disse ble sendt til Bergen i januar eller februar 1940.

3. Det er ikke riktig at det var påbegynt noe anlegg av batteri i sydlige Ofoten. Det var foreslått av 6. divisjon at de tre nevnte 15 cm. kanoner skulle monteres ved syden-

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager

i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XXXI.

I GRAVKAMMERET

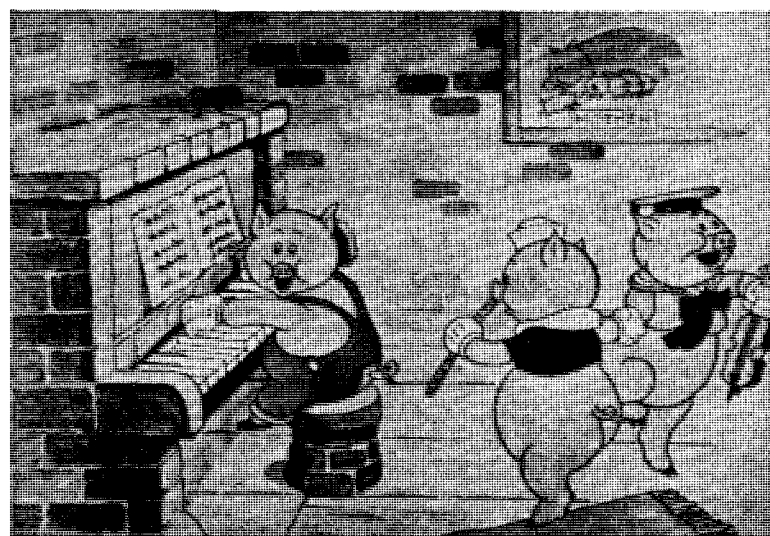
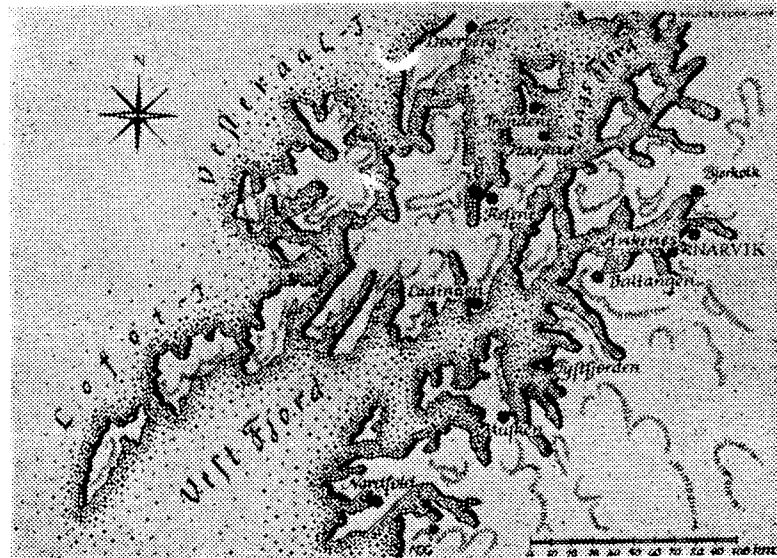
Den venstre muren på den største kirkegården i Prag — Olschaner kirkegård heter den — danner grensen mellom to områder i byen: mellom det fornemme Weinberger-område og det miskmask av smakløse leiekaserner, umoderne villaer og skamfulle, fattigslige småhus i Straschnitzområdet. Langs denne mur står en rad med prangende bygninger, halvt kapeller, halvt miniatyrrpalasser. Det er gravkamrene til de rike patrisierfamilier i Prag fra forrige århundre, de som også etter døden ville være avsondret fra de andre borgere. Aldri har de tsjekkiske turistpropagandister nevnt disse interessante gravkamre i sine brosjyrer, alltid spilte den gamle jødiske kirkegård i Prag med sine legender om den undergjørende rabbi Löw og hans tjener av leire Golen hovedrollen.

Hver av disse gravkamre har en dobbeltdør. Den ene, som står åpen hele sommeren, er av tungt tre, den annen ser ut som et fint svart spindelvev, så kunstferdig er smijernet bearbeidet. På hver side, til høyre og til venstre et vindu, virkelige, store vinduer med gardiner. Det storer rum som ligger i høyde med marken utenfor inneholder bortsett fra et alter intet som kan minne om døden. I midten står et stort bord for minst 12 personer, og rundt omkring det står plysjstoler med stive, høye rygger. I et skap henger forklær, kapper og arbeidskitler, noen gammeldagse paraplyer, en

kasse med skotøy står nederst og ved siden av den vannkanner, koster og støvekluter. På veggen rett overfor er det et bredt anretningsbord med en marmorplate. I skuffen finner man skjeer, gafler og kniver, kaffekopper, et spritapparat, lysstaker, vaser, lys og kunstige blomster og dertil nesten alltid noen flasker brennevin eller vin, bokser med te, kaffe og sukker, samt beholdere med konfekt og kjeks. For her i gravkamrets hall blir det holdt virkelige kaffeslaseraser, her blir besøkende mottatt, her pludrer man om alt mellom himmel og jord, her blir det heklet, brodert og lagt kabal.

De eldste gravkamre har en falldør i gulvet, de moderne en dør i veggen, som bare blir åpnet når noen av de pårørende for alltid forlater det hyggelige rum for å begi seg til slektningene der nede i kjelleren. Da frigjør døren en smal vindeltrapp, noen tykke rotter løper vekk mens de protesterer høylydt mot fredsforstyrrelsen, eller leker spøkefullt gjemsel mellom kistene, som står på sten- eller bronsebårer. Det blir støvet av og feiet, beholdere med visne blomster blir båret vekk, alle døde får armtykke lys av duftende voks og friske blomster i vasene. Den nye leieboer blir ledsaget til sin plass av prestene, musikantene foran gravkamret spiller gripende falskt yndlingsmelodien til den dyrebare bortgangne, som i henhold til den forrettende prest smilende ser ned fra himlen, begravelsesmennene stamper i trappen med kjempestore kranser og

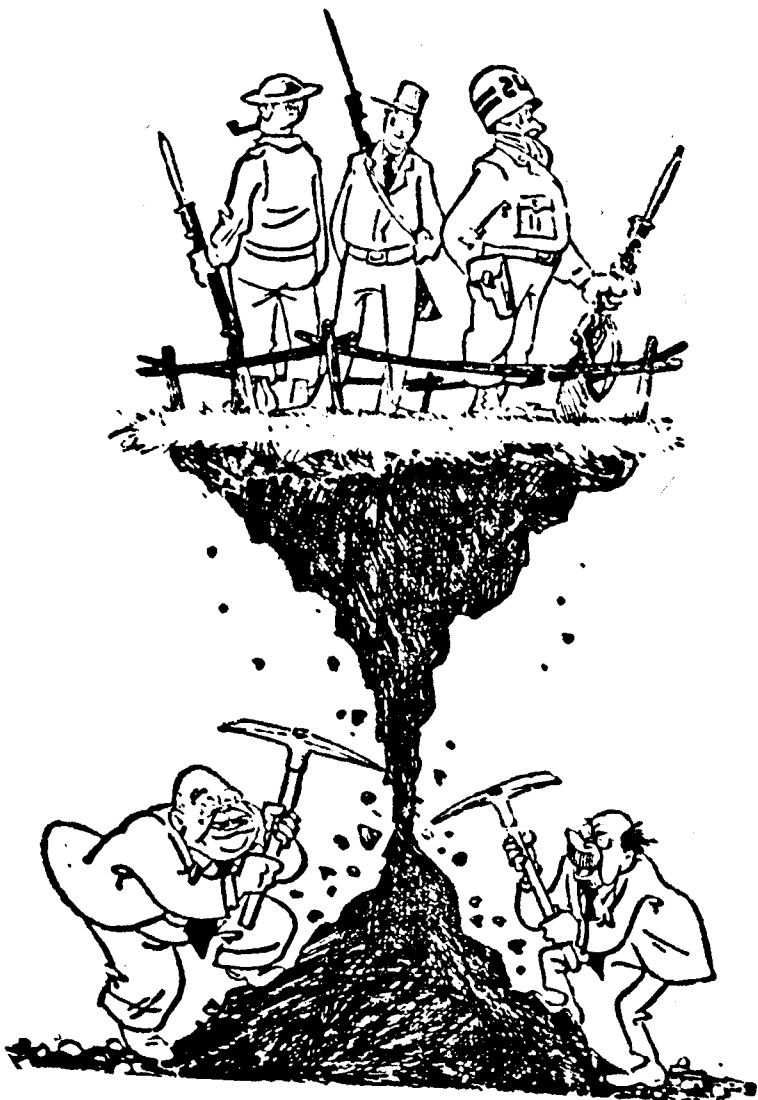
(Forts. side 7)

«Hvem er redd for den store ulv», sang Arbeiderpartiet også i mellomkrigsårene.

O. K.:

MENNESKER I STORMTID

Vestens redningsmenn: Dette berører ikke på noen måte vår rett til å være her! (Deutsche Zeitung).

Steinar Brauteset hadde en programpost med ovenstående navn i Kringkastingen 24. september.

Denne posten har satt sinene i kok ser det ut til. I «Aftenposten» for 2. oktober er det en innsender under merket E. Sw. som også vil høre en Quislings syn på tingen, og det får han hermed.

Det er lett å se at alle disse sinte innleggene i osloavisene bygger på den usanne informasjon som avisene i Norge har gitt publikum. Og det kommer ikke av at avisene ikke vet bedre, men av at de ikke vil gi sine lesere sannheten, og isteden holder fast ved usannheten fra 1945.

Det er i dag kommet frem opplysninger som er tilgjengelige for alle som vil finne dem frem, opplysninger som klart viser at tyskerne ikke hadde tenkt å «erobre Norge». En kan bare lese utenriksminister Kohts bok «Frå skanse til skanse», og den engelske professor T. K. Derrys bok: «Det britiske felttog i Norge». Den direkte årsak til at tyskerne okkuperte Norge var at ikke den norske regjering skjøt på den engelske krysser Cossack som kom helt inn i norsk territorialfarvann og som skjøt på flyktende mennesker inne på land ved Jøssingfjord. Norge hadde traktatmessig forpliktet seg til å

skyte i et slikt tilfelle. Det kan ikke unnskyldes at det ikke gjorde det.

Dette gav tyskerne rett til å okkupere Norge, og myndighetene var forpliktet til å motta dem som okkupanter, og ikke skyte på dem, men behandle dem på samme måte som de behandlet Cossack.

At den norske regjering brøt sine internasjonale forpliktelser, rømte fra Oslo og gikk til krig mot tyskerne, er årsaken til elendigheten med

Det brukne geværs menn rømte fra Oslo og gikk til krig med tyskerne mens engelskmennene fikk gjøre som de ville.

den tyske okkupasjonen.

Nordmennene skulle enten ha skutt på begge okkupantene eller ikke på noen. Det er saken. Ved å skyte på tyskerne forvandlet regjeringen Nygaardsvold Norge fra å være et okkupert land til å bli et erobret land.

Disse to ting er slett ikke det samme.

Norge er i dag først et erobret land, så et «befrikket land» ved hjelp av en ny okkupasjon. Og i dag er Norge igjen et okkupert land, med okkupantens hovedkvarter på Kolsås. Og okkupanten har tenkt å sette oss inn igjen i demokratiet «kamp» mot kommunismen.

Og nu skal «demokratiet» i Norge stå sammen med «demokratiet» i Tyskland skulder ved skulder og gjøre om igjen det som de samme herrer før ødela.

At det går trill rundt for det norske folk er ikke det spor rart.

Fra historien har vi et eksempel som ligner litt på kampene idag. Det er 30 årskrigen. Der skiftet partene uavlatelig, men tilslutt ble det endelig fred. Men da hadde det gått tredve år.

Til syvende og sist må det ble sluttet fred i vår tids kamp også.

Enten må Amerika og Russland ble enige om å dele Tyskland, eller de må fortsette å kjempe til hele Tyskland er på Russlands side eller på Amerikas.

Det er denne kampen som foregår nu. Og på grunn av regjeringen Nygaardsvolds brudd på avtale i Jøssingfjord 1940, er vi idag kommet med på et halvt Tysklands side i et forsvar mot et samlet Tyskland.

Vi har fått verdens nest sterkeste militærmakt og den tyske samlingstanke mot oss. Vi går en fryktelig tid i møte.

Men på grunn av den stadig tiltagende falske informasjon fra den norske presses side, går det norske folk inn i elendigheten på samme måten som i 1940.

Og folket korsfester Kristus, og slipper Barabas løs, — som før.

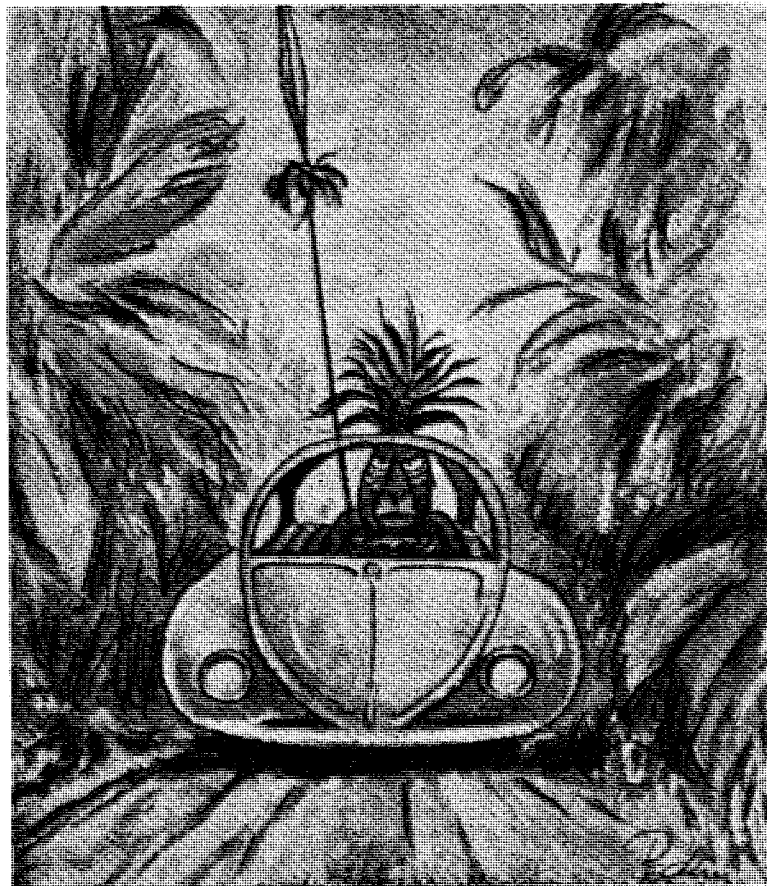
Først brøt det norske storting grunnloven, og bevilget seg selv et ekstraår 1939-40. Så brøt den norske regjering internasjonal avtale ved å unnlate å verge sin nøytralitet.

Så begynte regjeringen krigshandlinger mot okkupasjonsmakten og forvandlet Norgs stilling fra å være et okkupert land til å bli et erobret land. Så forvandlet Stortinget politiske paroler til lov, og ga disse «lover» tilbakevirkende kraft.

(Forts. side 7)

PENGER SOM MØKK

Dristig men sunt syn på u-hjelpen

Det er godt å se skattepengene vel anvendt.

Selv den gamle tåkefyrste Hambro skriver nå i sitt blad om «den sorte fare» på samme måte som FOLK OG LAND har gjort det i årrekker. En spesiell side av dette problem representerer den såkalte u-hjelp, eller skal vi heller si kolonimakten Englands onde samvittighet veltet over på de andre europeiske stater og på USA etter at landet til syvende og sist måtte gi opp å utsuge koloniene. Det kan utvilsomt sies meget om denne fjollete u-hjelpen som hver eneste organisasjon skriker om i dette land, men for at vi ikke skal bli beskyldt for å drive «rasehets» når vi anbefaler å holde pungen lukket, så gir vi her ordet til den tysk-jødiske skribent William S. Schlam m., som har forbausende sunne synspunkter, og som vi også før har presentert våre lesere for. Artiklen er hentet fra ukebladet «Stern».

Et fantastisk tall som angivelig skriver seg fra vestpolitisk hold, er nylig blitt kjent: Vestens økonomiske hjelp til de underutviklede land i Asia og Afrika har overskredet 260 milliarder mark!

260 milliarder. Og en milliard er tusen millioner — tall så langt ute i det abstrakte at vi knapt nok kan fatte det.

Bare de to «femårsplanene» til den sosialistiske herr (Forts. side 7.)

Før og nå.

Den nye Messias, den nye Kristus

Man kunne for en tid siden i FOLK OG LAND lese en omtale av overrabner Melchior's foredrag i det norske Studentersamfund.

Han sa der bl. a. følgende: Det jødiske folk behøvet ikke lenger å vente på sin redningsmann og forløser, (sin religiøse fører, som skulle bli hele verdens hersker ved Israel), for han var alt kommet som et begrep. Nemlig i det fredelige samarbeide mellom verdens nasjoner, kfr. FN etc. Skulle det kulminere i ett fredsrrike på jorden — skapt av mennesker alene?

Egentlig kan man godt forstå at en slik tale kunne falle i ganske god jord i vårt studentersamfund i dag, for i vår moderne kristenhet er ikke slike tanker umulige.

I hvor mange år har ikke vår tro vært undergravet når det gjelder personen Jesus av Nasaret, Kristus, Guds Sønn, slik vi kjenner ham fra evangeliene, og Kristus, den oppstandne, og himmelfarne, som selv har fortalt sine disipler at han en gang ville komme tilbake til jorden?

Men blant norske menn og kvinner i det kristne Norge er det blitt gjort om på de gamle sannheter, idet vi også har fått et begrep, et såkalt kristent begrep som heter **Det kristne demokrati**.

På en eller annen mystisk måte har den lutherske-evangeliske kirkes liberale teologi munnet ut i dette!

Slagordet «**Det kristne demokrati**» lyser en imøte fra avisartikler, tidsskrifter og bøker. Ja iblant i en slik grad at man får inntrykk av at det som skal bevises er at forfatteren fremforalt er en god demokrat, det synes langt viktigere enn bare det enkle som har vært sagt til alle tider, at han er en god kristen!

Fortsetter det norske kristenfolk nedover denne åndelige rutsjebane — spør det da om man i bunnen av sjakten, vil finne ordet kristen sløffet og bare ordet demokrati tilbake skrevet med store bokstaver.

Folkets sanne Gud, vil stå der naken og avkledd.

Fruktene av denne tankegang begynte å vise seg alt i begynnelsen av okkupasjonen. For hvem husker ikke for eksempel blant medlemmer av Nasjonal Samling, utstøtelsen av sin forsamling, nektelsen av alterens sakramente, og fordømmelsen fra gamle venner at man var fortapt! Og alt det bare fordi man ikke hyldet det demokratiske system!

Ja, det var en begreps-

forvirring som ropte til himmelen.

Og da noen av de troende NS-folk og loyale prester etter okkupasjonen — de siste tiltross for sin avskjedigelse, — gikk sammen om å samle bekjennende kristne fra begge leirer — nu var det jo fred, — møtte demokratenene opp et par ganger, så forsvant de allesammen, bl. a. fikk man siden høre fordi de var blitt advart mot et slikt samvær med våre folk, da de kunne bli be-smittet, fordi vi var besatt av onde ånder! — Det var ikke til å fatte for den som i en mannsalder hadde satt alt inn på å bekjempe den gudløse lære fra øst.

Som et klart og skinnende lys sto da minnet om Vidkun Quisling midt i tidens åndelige mørke.

Han kom, omenn i en ny skikkelse og form som vår tids Hellig-Olav tilbake til det norske folk. Først ryddet han som forsvarsminister for det norske bondeparti i 30-årene opp i uhumskheten fra det daværende marxistiske Moskva, som hadde fått ganske kraftig innpass hos oss, både politisk og kulturelt. Senere, da han ble ministerpresident i Norge, tok han selv sete i bispekollegiet, for personlig å våke over at alt det ble gjennomført, som han så lenge hadde drømt om for Norge, flere kirker, mindre kirkesogn, flere prester, meget større bevilgninger til kirkedepartementet og tilbake til den gamle tid da barna fikk høre om Gud og kristendom, ved utvidet kristendomsundervisning i skolene. Han arbeidet for å høyne ungdommens moral ved å gi dem høye mål i livet f. eks. ved arbeidstjeneste til gagn for hele landet, og han ville bort fra det grå og ensartede, ved påny å utvide interessen for folkedansen i bygdene og tilbake til de vakre gamle bondedrakter, med spill og dans og bondegilde i by og bygd, men uskyldig og vakkert, med et edlere syn på kvinnen som hustru og mor til slekten. Guds frykt og ekte fedrelandskjærighet. Klar kristen forkynnelser i kirker og bedehus. Disiplin men og frihet under ansvar.

Hvem var det da som bevisst begikk den store synd, å forvrengte sannheten om alt dette, og sette løgnen i høysetet? Ja, hvorfra kom de disse mørkemenn som satte det hele isving? Man må minnes et ord i fra evangeliet: «Hvis lyset i deg blir mørke hvor stort

blir da mørket?»

Og når den åndelige situasjon virkelig er blitt slik idag at det som kaller seg, «det kristne demokrati» kan møtes i skjønn forening med den liberale jødedomstros tro på deres Messias og vår Kristus som et «begrep».

Kan da den tid være så langt borte som Jesus Kristus selv talte om der han sier: «Monn Menneskesønnen vil finne troen på jorden når han kommer tilbake?»

Han kommer jo «som en tyv om natten» når man ikke venter Ham.

Og han kommer personlig.

Nu ville det være et meget stort åndshovmod av NS-folk om vi gjorde som de gode demokrater, og slo oss på vårt bryst og sa vi alene vite. Da falt vi jo i samme grøften som resten av folket! Så det må ikke skje!

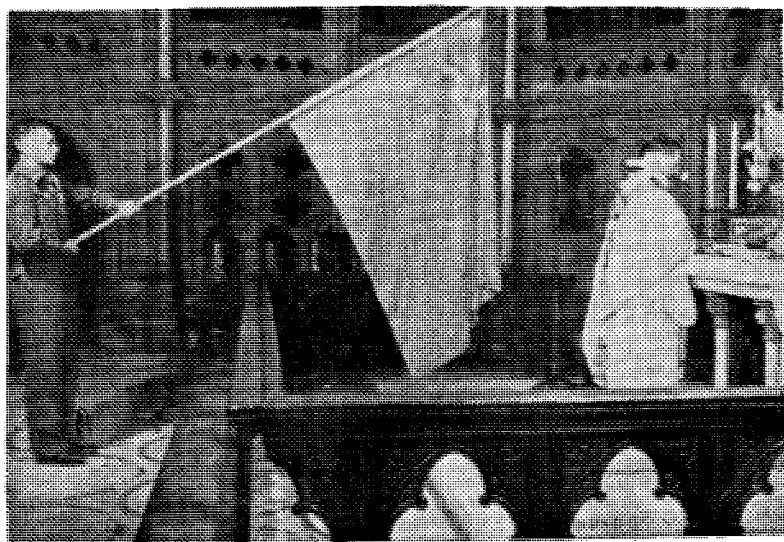
Da i sin tid NS-programmet ble til, stod der formelig en kamp med vår fører for å få inn en paragraf om kristendommen. Han ville ikke blande politikk og religion. Han uttalte da: «Det er så mange partier som skiltes med kristendommen i sitt program, la oss heller leve det ut i praksis». Men da gudløshetspropagandaen hadde tiltatt i en så uhyggelig grad i vårt folk, kom allikevel vår programpost med som lød slik: «**Kristendommens grunnverdier vernes**».

Ingen av oss vet hva som vil komme over jorderike i fremtiden. Men der er kanskje en mulighet for at mange ærlige NS-folk som har gått fri av å forveksle ordet demokrati med ordet kristendom, og som har opplevd en sånn vedvarende urettferdig forfølgelse også langt inn i en fredstid, vil være blant dem som uten å nøle vil velge det martyrium som kommer med den store antikrist, når valget står mellom å fornekte Kristus eller ikke.

Noe som jeg forresten aldri heller har kunnet glemme var en artikkel som kom i en av våre hovedstadsaviser ganske kort tid etter kapitulasjonen, det var en kjent ateistisk vitenskapsmann som skrev følgende: «Men nasjonalsosialismen blir først for alvor farlig den dag i fremtiden, da den vil forene seg med kristendommen. Og den dag vil komme!»

Mens denne artikkel er under arbeide har jeg tilfeldigvis i et selskap truffet en kjent kristen personlighet. Hun var sterkt interessert i jødemisjonen og var særlig godt orientert om det arbeide som den kristne misjon driver i Israel i disse

Biskop Fjellbu død

Biskop Fjellbu er nå avgått ved døden. DAGBLADET skriver beundrende om ham i nekrologen: «Under motstandskampen mot tyskerne (!) ble han en sentral skikkelse. Hans preken utenfor Nidarosdomen samme dag som den famøse «statsakten» som gjorde Quisling til ministerpresident», og hans holdning i det hele under den åndelige motstandskamp mot nazistene, har sikret ham plass i vår historie». Vi supplerer det historiske bilde av denne gjeve kirkelige stridsmann som spilte så elegant opp i hendene på Terboven ved å angripe den eneste maktfaktor i landet som kunne forsvare norske interesser Quisling og hans parti med ovenstående bilde fra Nidarosdomen etter at Fjellbu hadde ført sin nasjonale kamp til ende. Det er hentet fra dengang både bisper og generaler ikke var så sikker på om de røde skulle tilrive seg makten i Norge etter det tyske nederlag. Fjellbu forretter her i den befridde Nidarosdomen sammen med røde krigsfaner, og fortsatte således «den åndelige motstandskamp» som DAGBLADET skriver om.

NARVIK —

(Forts. fra s. 4)

den av Ramsundet, men dette forslaget mistet da sin realitet da kanonene ble ført bort.

Divisjonen hadde altså foreslått at der skulle anlegges

dager. Hun så det som et tegn at det nu var tillatt å selge også det nye testamentet der nede. Misjonen arbeidet med full kraft, sa hun, men de jøder som gikk over til kristendommen ble forfulgt som aldri før, de ble utstøtt av sin familie og sine venner og de mistet sine stillinger, og kunne ikke få nye, de har det fryktelig vondt, sa hun.

Det står i Guds hånd å løse dette siste og mest brennende spørsmål for jorderike, forløsningen for det folk som en gang forkastet Guds Sønn og lot Ham korsfeste — og alt vil skje som er forutsagt om dette.

Vi kan bare rolig følge vår avdøde førers siste hilsen til oss før han ble drept:

«Oppfør dere slik at hele det norske folk må bli glad i dere, og arbeid for Guds rike!»

Det det gjelder om nu er vel at alle mennesker av en god vilje, finner hverandre i alle land, og gjør en innsats sammen. Inntil Han kommer.

Elisabeth.

et batteri til forsvar av Ofotfjorden, og Generalinspektøren og sjefen for Kystartilleriet redegjør for planen i skrivelse av 15. mars 1940 til kommanderende Admiral.

Generalinspektøren foreslår å legge et batteri på tre 12 cm. kanoner på Ramnes, alternativt Tjeldodden. Omkostningene antokes å ville bli ialt ca. kr. 1,235.000.—

Generalinspektørens forslag er som det vil sees betydelig svakere enn divisjonens, idet dette forlangte kanoner av 15 cm. kaliber. Det kan bemerkes at hver av de ti tyske jagere som løp inn fjorden natten til 9. april hadde fem 12,7 cm. kanoner i kasemat-ter.

I skrivelse av 23. mars 1940 tar kommanderende Admiral saken opp med Forsvarsdepartementet:

«Hvis statsmaktene finner at Ofotfjord bør befestes på grunn av den nåværende internasjonale situasjon, vil Kommanderende Admiral peke på som en utvei at man disponerer 12 cm. skyts fra de gamle panserskyts dit opp. Herom vil særskilt redegjørelse bli ettersendt på grunnlag av utredning av Generalinspektøren for Ingeniørvåpenet».

«Hvis statsmaktene finner

Det er en dyp pessimisme i disse ord, en pessimisme skapt av års erfaring. Admralen var fullt klar over at en forsvarsfiendtlig regjering nok ikke ville bygge noe batteri i Ofoten. Der ble da heller ikke bygget noe.

Penger som møkk - Dødsdans - Mennesker i stormtid

(Forts. fra s. 5)

Nehru har kostet det kapitalistiske vesten 17 milliarder Mark. Og i disse ti årene steg indernes gjennomsnittsførtjeneste fra 240 til 230 Mark pr. år! Den enkelte inder fikk altså tjene omkring 10 pfennig mer pr. dag. Og for dette betalte vesten 17 milliarder Mark. (I virkeligheten var denne uhyre investering uten enhver suksess: Prisstigningen og ikke inderen slukte de ti pfennig om dagen.)

Og dette indiske eksempel er tilmed gunstig for hjelpeaksjons - propagandistene. Washington-eksperter har nemlig beregnet at vestens investering på 260 milliarder Mark alt i alt har hevet inntekten til de «underutviklede» folk med hele 4 (fire) Mark pr. år, altså med omtrent en pfennig om dagen. Det er en forrentning av de investerte 260 milliarder Mark på temmelig nær 1 prosent. Hadde man satt disse 260 milliarder i vestens banker og anvist det normale renteutbytte på 4—5 prosent til de «underutviklede» folk, ville disse altså fått fire-fem ganger så meget som de fikk og uten å ha behovet å løfte en finger for det.

Her avslører hele problemet om den økonomiske hjelp seg. De underutviklede land mangler nemlig ikke så meget kapital som de mangler produktivitet. Kapitalinvestering er bare til hjelp i produktive samfund — for eksempel i Europa. Marshallhjelpen som på bare fire år hevet Europa fra den værste hunger til en eksempelvis velstand, krevde mindre enn tredjeparten av de milliarder som allerede er investert i de underutviklede land. Denne tredjedel skapte «Wirtschaftswunder» i Europa. I de underutviklede land har det tredobbelte beløp ikke kunnet svekke hungersnøden det aller minste. Hvorfor? Fordi blodoverføring bare er til hjelp i en funksjonsdyktig kropp.

Nehru, Nasser og de andre underutviklede sosialister i Asia og Afrika benytter ikke økonomisk hjelp til å bedre folkets levestandard, men derimot til å bygge gigantiske monumenter for sin overutviklede stormannsgalskap.

Stålverk, automobilfabrikker og regnemaskiner er det rene uvett overfor menneskenes nød i Asia og Afrika. Her ville 100,000 alminnelige ploger være ti ganger viktigere enn 10,000 dieselmotorer. I disse land går vestens penger som møkk — god møkk derimot, rettskaffen gjødsel, ville det være uendelig mer fornuftig å bruke. Menneskene i Asia og Afrika

har ikke nok mat — det er deres problem. Men det kan bare løses med plogen.

FN's org. for ernæring og landbruk har beregnet at over fjerdedelen av fruktbart land i Asia og Afrika ligger brakk. Og på Sydamerikas veldige kontinent blir bare 7 prosent av nyttbar jord dyrket. Menneskene i Brasil, Argentina og Chile lider sult mens 93 prosent av deres gode jord ligger unyttet. Dette, og ikke den baktalte «kolonialisme», er grunnen til deres ulykke.

Da det produktive Europa lå overende, klarte et par milliarder amerikansk kapital å pumpe nytt liv i de gamle bedrifter. Men den industrielle pumpe kan ikke hjelpe de underutviklede land. Hva de trenger er å gjøre spranget fra fatalistisk dovenskap til produktivt arbeid. Og vil de leve, må de først og fremst lære å dyrke sin fruktbare jord. Det kan man like godt lære i det hemmelighetsfulle østen som i det tradisjonelle Europa, for den japanske bonde produserer på god jord syv ganger så meget pr. hektar som den indiske. (Japanerne har ingen «femårsplaner», ingen hovmodig Nehru og ingen stormannsgale mindreverdskomplekser).

Alt dette er kjennsgjerninger, som imidlertid ikke kommer til å bevirke noen som helst forandring i tilslaget av «kapitalistiske» penger som møkk i det sosialistiske østen, hvor man hverken forstår seg på å husholde med penger eller med møkk. Og om et par år vil den hysteriske Nehrus utvalgte etterfølger kunne spille med atomraketter.

Ökas ett lands

(Forts. fra side 1)

själva verket inte skapat några som helst närande inkomster åt landet utan blott utgör en belastning på de verkliga inkomster varav landet lever?

Har du någonsin tänkt på att penningar, vilka staten kan producera närmast kostnadsfritt i förhållande till därpå instämplade värden inte alls utgör någon positiv tillgång för landet? De har ju inte större värde än av staten utfärdade checkar, vilkas värden blott utgöres av möjligheten att bli infriade av staten i påstämplade sifferstorheter men absolut utan garanti att utgöra något absolut värde.

Är det inte i betraktande härav mer än egendomligt att landets alla styrande organ betraktar återbetalandet

(Forts. fra side 4)

snubler over de siste hilsner på silkesløylene, damenes sørgeslør sukker diskret — døren faller i, slutt. Husk, menneske at av støv er du kommet og til støv må du bli. Tiggerne får det pliktmessige gebyr for sine inderlige bønner og forsvinner hurtigst til nærmeste gjestgiveri. Neste dag sitter slektningene ovenpå i hallen og slåss om arven etter tante Amalia.

Efter første verdenskrig skiftet disse gravkamre eiere. De rike tyske patrisierfamilier ble lutfattige, de nye tsjekkiske patrisiere trengte for sin rikdoms skyld disse representative siste hvilsteder. Man kjøpte dem med samt navnene som pranget over døren med store gullbokstaver. Det forstyrret absolutt ikke en tsjekkisk såpefabrikant å ha et tysk gravkammer. Herr Karasek eller herr Kuchynka var stolt over å være sikker på en gang å kunne hvile ved siden av de adelige fra Winterstein. De tsjekkiske oppkomlinger fortalte at deres aner het von Prossnitz eller von Adlerhorst. Gravkammerene fikk en ny kalkpuss, kostbare persiske tepper og karlsbaderporselen, elektrisk lys og senere radioapparater og til og med telefon. Det ble ikke lenger strikket, heklet eller lagt kabal i hallen, man leste der de siste børsnyheter og bladde røkende i illustrerte blader, man hørte wienervalser og telefonerte med billettutslaget på kino eller med modisten.

Under protektoratet forble alt i gravkammerene som under republikken. Tyskerne «ariserte» ikke disse underlige hus, gravkammerene fikk tilsynsmenn. Først pragerrevolusjonen rev brutalt de døde ut av søvnen. Alle måtte

av større el. mindre del av dessa checkar som inkomster för landet i form av vad som kallas statsskatter?

Tror du verkligen att landets verkliga levnadsmöjligheter på något vis ökats genom dessa lekfulla arrangement med papperscheckar?

Kanske förklaringen till att inflationen i allt snabbare fart ökas och därmed penningssiffrorna allt värdelösare just är att finna i dessa lagstadsanordningar av räntor och statsskatter dvs. vad du i det dagliga liv fått lära dig att betrakta som national-ekonomi och t.o.m. åtnjuter ära att betraktas som vetenskap?

Det kanske vore nyttigare om du några kvällstunder funderade på ovannämnda problem istället för att få alla dina sinnen och känslor förvirrade av allt det lögn- och taskspeleri som bjudis dig genom TV och radio. Kanske du därigenom bleve i verklig mening en av dem «som vet mest».

Erhard Fliesberg.

(Forts. fra side 5)

Så praktiserte domstolene kollektiv skyld, og ulikhet for loven. Så skrev den mest ansatte bisp efter at han selv hadde samarbeidet med den fiendtlige **krigsmakt**, «Folkedommen» over uskyldige landsmenn. Så holdt presten i fengslet taler for fangene og nektet dem syndsforlatelse.

Og det norske folket sto og så på, uten å røre en finger.

Men nu skal det være ro om disse saker både i presse og kringkastingen.

Det er klart at det kan ikke bli noen ro omkring alt dette før sannheten kommer frem.

Pressen må søke sannheten og ikke fare videre i usannheten. Det er saken. Og ikke bare de som lyver, men også de som godtar løgnen uten å undersøke saken, har ansvar.

Det hat og det raseri som burde vært rettet mot regjeringen Nygaardsvold fordiden forsømte vårt forsvar og fordi den unnlot å verge vår nøytralitet i 1940, det er nu rettet mot tyskerne, som hadde internasjonal rett til å okkupere Norge, og mot uskyldige norske borgere

som gjorde hva de kunne for å redde landet fra ulykken, Men en gang kommer nok sannheten frem.

Til slutt vil jeg sitere Quisling:

«All skyld her på jorden hevner seg, og det er underbart å iakttå hvordan det individuelle og det kollektive her flettes inn i hverandre.

Det er ingen kjennsgjerninger som trer så klart frem i historiens lys som dette. Derfor kan vi trygt overlate hevnen og gjengjeldelse til Herren. Han gjør grundig arbeide og vet å ramme de riktige på den rette måten. Folkene unngår aldri den gudsdom de har nedkalt over seg. Heller ikke den enkelte, selv om det kan se annerledes ut i det ytre. Det kan ta tid, men det skjer uvegerlig.

Men de uskyldige gir Gud på en vidunderlig måte oppreisning og velsignelse når de overgir seg til Hans varetekt. Ja, selv den skyldige regnes hans tro til rettferdighet når han av hjertet bekjenner sin skyld, omvender seg og tror.

Således vil Gud også oppreise oss.»

O. K.

være med, sa herr fyrsten i pragerkringkasteren. Alle, også de døde.

Gjennom de blomstrete kretongforheng i fjerde gravkammer fra venstre skimrer det søvnig og blast fra vokslys. På den støvete dør bak hvilken de døde drømmer og rottene feirer en lærmede fest, henger en kalender. Bladet viser 5. mai 1945 og ordsporet nedenfor belærer leseren om at «som du sår, skal du høste.» På anretningsbordets marmorplate surrer et primusapparat. På et lite sybord lyder den tsjekkiske blikkmarsjen mutt fra et lite radioapparat på pany og pany. Midt på alteret mellom narsisser og hyasinter et vekkerur. Klokken er halv tolv, en halvtime før midnatt. På stekepannen fraser egg og flesk, den forlokkende duften blander seg fredelig med moderlukten fra de dodes soverum. På de tilstøvede plysjstoler sitter tre tyske soldater og en blond mann i mørkegrå dress. En av soldatene, en gammel, trett mann forteller hviskende.

«Vi har ventet på Dem, vi har ikke hatt noen anelse om hva som foregikk der ute, men man vet jo at det var tykk luft, slikt noe merker man når man er soldat. Plutselig var Lilly borte. Ganske enkelt borte. Hun kunne ikke være kommet langt, jeg og mine to kamerater ville etter henne. Vi ville egentlig ut alle. I det jødiske gravkammer var det ganske enkelt ikke til å

holde ut lenger. Men oberløytnanten ville vente. Vi tre gikk imidlertid likevel, og knapt var vi ved døren, så var de allerede der, tsjekkerne. Vi så alt sammen, men hva skulle vi gjøre? Tre mot tre hundre? De drepte alle, alle i dødsammeret. Med våre våpen, som vi elendige idioter hadde byttet bort mot mat. Jeg var alt soldat i første verdenskrig, min herre, jeg har sett alt mulig, det kan De ta mitt ord for, men at man ganske enkelt slakter ned soldater som overgir seg — Himmeldonnerwetter — hvorfor? Hvorfor?»

«Fordi tsjekkerne er noen tro-løse best», skriker en ganske ung soldat nesten gråtende. «Jeg advarte oberløytnanten! Jeg advarte!»

«Pragere og pragerinner» ,hvisker bølge 418. «Øye for øye og tann for tann! Vi vil forsvare Prag til det siste, vi vil tilintetgjøre de bloddrukne tyske mordere til siste rest! Vær blide som duer og slu som slanger!»

(Fortsettes)

Arkitekt

HUSTAD

Beerumav. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Ranbemerkinger til Ben-Gurion -

(Forts. fra s. 1)

virksomhet gjennom publika-sjoner, møter og henvendelser til den amerikanske regjering, som imidlertid tilsynelatende også er helt i hendene på de zionistiske ledere.

En kontrovers som oppstod mellom den i Norge så hyl-dede Ben Gurion og presi-denten i den zionistiske verdensorganisasjon dr. Nahrum Goldmann gir et interessant lite innblikk i spillet bak kulissene.

Dr. Goldmann gjorde, som han så ofte har gjort før, i mai i år en henvendelse til en høy embetsmann i det amerikanske utenriksdepartement og også til en funksjonær i FN i den hensikt å oppnå visse fordeler for Israel. Vi skal her se bort fra det pussige i at Goldmann som amerikansk borger regelmessig driver utpresningspoli-tikk i Washington og i FN for å oppnå militær, politisk og økonomisk hjelp for Israel. Men pussig nok foranlediget henvendelsen denne gang et skarpt angrep på dr. Goldmann fra Ben Gurion og den israelske utenriksminister Golda Meir. De følte seg tydeligvis touchert over at verdenszionistlederen hadde overtrådt sin kompetanse og talt på vegne av Israel, for Ben Gurion er av den oppfatning at det er den israelske leder som skal dirigere verdenszionismen og ikke omvendt.

I alle presseskriveriene omkring denne sak kom det frem interessante avsløringer om dr. Goldmanns virksomhet. For zionistverdensleder og amerikansk borger Goldmann erklærte offentlig at han opptrådte i intimt samarbeide med den fremmede stat Israels ambassade i sine diplomatiske aksjoner overfor det amerikanske utenriksdepartement og FN. Således heter det i «The New York Times» blant annet:

«Dr. Goldmann sa idag at han ikke hadde ønsket å blande seg inn i saker som i første rekke var Israels affærer, men i dette tilfelle hadde han underrettet den israelske ambassade i Washington før møtet, og han hadde bare gjort det den hadde bedt om.

«En embetsmann i ambassaden antydet visse skritt som ville være ønskelige», sa dr. Goldmann, «så da Mr. Talbot (assistant secretary of state of the United States) henviste til denne sak i vår samtale la jeg frem den tanke som den israelske ambassadefunksjonær hadde henvist til, og foreslo for Mr. Talbot at den måtte bli fulgt.

Jeg gjorde det klart at jeg ikke talte på vegne av den israelske regjering. Mr. Talbot lovet å overveie saken og jeg

Goldmann Seen As 'Foreign Agent' in U.S.

By JESSE ZEL LURIE
Jerusalem Post Correspondent

NEW YORK. — Reporting on Dr. Nahum Goldmann's Friday press conference in yesterday's "New York Times," the paper's Israel correspondent Lawrence Fellows painted a distasteful picture of an American citizen conferring with a foreign embassy prior to talking with a State Department official and then presenting the Embassy's ideas as his own.

Whatever influence on Israel's behalf American Jewish leaders have had in Washington has been based on their assertion that the proposals they put forward as American citizens, are what they believe to be in the best interests of the U.S. Dr. Goldmann's actions, as described by Fellows with quotations from Goldmann himself, appeared to be those of an unregistered agent of a foreign power.

underrettet den israelske ambassade overensstemmende hermed.»

I forbindelse med denne sak ble dr. Goldmann i endel publikasjoner karakterisert som agent for Israel, eller som det heter i et telegram til JERUSALEM POST fra Washington, som bladet bringer under overskrift «Goldmann sett på som 'fremmed agent' i USA»:

«I referatet i New York Times» av dr. Nahum Goldmanns pressekonferanse fredag tegner bladet Israel-korrespondent Lawrence Fellow et lite smigrende bilde av en amerikansk borger som konfererer med en fremmed ambassade før han snakker med en embetsmann i utenriksdepartementet og så gir ambassadens ideer ut for sine egne.

Den innflytelse på vegne av Israel som amerikanske jødiske ledere må ha hatt i Washington har vært basert på det de hevdet, at de forslag de la frem som amerikanske borgere var hva de mente var i USA's interesse. Dr. Goldmanns aksjoner, slik som de beskrives av Fellows med sitater fra Goldmann selv, syntes å være de til en ikke innregistrert agent for en fremmed makt.»

BRIEF, publikasjonen til The American Council for Judaism, på sin side slår fast at «all zionisme er det samme. Det eksisterer ingen meningsforskjell mellom Mr. Ben-Gurion og dr. Goldmann. Avisoverskrifter meddelte «Ben-Gurion Goldmann-striden» betraktes som avsluttet». Kampen nylig var bare for å kontrollere maktforholdet.»

Ellers tør det være noe delte meninger om staten Israel som får så god presse i Norge og har så varme talsmenn overalt ellers også. Iallfall skriver en innsender i NATIONAL JEWISH POST

«FRIHETEN» OG SKOLENE.

Den norske skole er som kjent nå blitt så ensrettet at kun den autoriserte rene lære om nydemokratiets fortreffelighet får komme til orde, samtidig som den mest forløyede historieskrivning råder grunnen. Alt dette har skjedd under stor applaus fra alle partiers side, også fra det kommunistiske parti, som representeres av FRIHETEN. Men nå er dette blad våknet til dåd og har oppdaget at det doseres falsk lære når det gjelder den «fortegnede og forvrengte framstilling av Tysklands- og Berlin-problemet i skolekringkastingen». Og så får vi da høre at «det finnes adskillige tusener foreldre som vil betakke seg for å la redaktør Gunnar Jenshus eller andre misbruke skolens autoritet til politisk oppdragelse

som et svar på en artikkel i bladet blant annet:

«Jeg visste ikke enten jeg skulle le eller gråte da jeg leste "det finnes ingen lovnesig innskrenkning i utreisen fra Israel". Jeg er selv tidligere israeler, innfødt 'Sabra' og hadde hele mitt liv vært innbygger i dette land. Derfor mener jeg det bare er anstendig å advare mot slike villedende påstander.

Sannheten er, at ingen israelsk borger får forlate landet for godt før han har gjort hele sin militærtjeneste og oppfylt sine reservetjenesteforpliktelser. Etter israelsk lov blir hver borger etter å ha fullført tjeneste i den regulære armé i 2,5 år (nå mere) automatisk overført til en reserveenhet hvor han blir til en alder av 49 år.

For å kunne forlate landet må enhver israeler ha en utreisettillatelse og en slik tillatelse blir bare gitt i påtrengende tilfeller og etter en forferdelig papirkrig og påtrykk. Den israelske regjering vet meget godt at hvis det ikke ble krevet noen utreisettillatelse og enhver kunne reise ut fritt, så ville landet bli halvtomt. For å gi leseren et begrep om det virkelige tall på israelere som ikke ønsker å bli der, foreslår jeg at Deres medarbeider i Israel kunne forespørre hos den amerikanske, den britiske, den franske og andre ambassader i Israel for å få det riktige tall. Dette tall vil ryste Dem.

Hvorfor egentlig denne rose-maling av Det hellige land? Tror Mr. A. (artikkelforfatteren) virkelig å kunne holde alle for narr? Når alt kommer til alt så er jeg dog ikke den eneste tidligere israeler her! Et par års opphold til i

av sine barn». Ak, ja, det er så sant som det er sagt, men hva hjelper det? Vi har nå betakket oss i 17 år for de nydemokratiske skolers løgnaktige historieundervisning og har gjort en rekke henvendelser i den anledning, men uten resultat. På den annen side er jo ikke den røde løgn slik FRIHETEN ønsker den mere tiltrekkende enn den gule nydemokratiske som nå råder grunnen. Og begge deler krenker, som FRIHETEN uttrykker det, «kravet til skolens politiske nøytralitet.» Heldigvis har ungdommen selv bedre vett enn lærerne og lar seg ikke lenger binde hvasomhelst på ermet.

NESTEN EN RUGE —

General Ruge erklærte som kjent at han ville gå i graven med de hemmeligheter han satt inne med om Norge og verdenskrigen, og det gjorde han da også. I England har nå John Ashworth Barraclough, engang sjef for den britiske Rhin-armé i Nordrheinprovinserne uttalt seg om dengang for 17 år siden da han avsatte Adenauer som overborger-

Israel vil gjøre ham bedre kjent med landet og han vil kaste sin turist-oppfatning overbord».

Såvidt innsenderen Nathanael Shumeli fra Brooklyn. Det er vel neppe stor sannsynlighet for at de norske statsråder i rutetrafikk på Israel vil oppdage noe som helst og «kaste sin turistoppfatning overbord.»

Og det er vel desverre heller ikke store chanser til at de skal bli nektet utreise-tillatelse igjen?

Antakelig heller ikke til at de endelig kommer Menneskerettighetserklæringen ihu, den de selv har underskrevet og så brutalt overtrådt, og som i forbindelse med det som foran er nevnt om Israel i artikkel 13, punkt 2 sier: «Enhver har rett til å forlate et hvilket som helst land innbefattet sitt eget og til å vende tilbake til sitt land.»

ARMINIUS.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

mester i Køl og til og med forbød ham både å oppholde seg i byen og å drive ytterligere politisk virksomhet. I et intervju sier han at han først vil røbe den virkelige bakgrunn, som han kaller det, etter Adenauers død. Forskjellen mellom ham og den norske general er altså som en ser at den engelske vil utsette sannheten til et passende tidspunkt, mens den norske begrov den.

*

NY MORGENTHAU.

Den 43 år gamle sønn av den beryktede Henry Morgenthau som ville gjøre Tyskland til en potetmark vil forsøke å bli guvernør i New York som kandidat for det demokratiske parti. Hans motkandidat er den heller ikke ukjente størrelse, den nåværende republikanske guvernør Nelson Rockefeller.

*

MUSSOLINI IKKE GLEMT.

Av ukjente ble det nylig stillet opp en minneste over Mussolini på det sted ved Comersjøen hvor Mussolini og Clara Petacci ble myrdet av kommunistiske banditter 28. april 1945. Det nervøse nydemokrati, som er så redd for spøkelser, våget imidlertid ikke å la den stå i mange timer før det lot karabinierer fjerne den. Vanskeligere er det naturligvis å fjerne alle minnesteene i italienske hjerter.

*

NOK EN JUBILANT.

Vi har glemt behørig å registrere at den livsvarige ordfører i Gjøvik, som en nesten holdt på å få beholde også under okkupasjonen, Niels Ødegaard har fylt 70 år og er blitt passende hyldet i alle aviser — også i Høyres naturligvis. Men så er han da også et ganske enestående eksempel på hvorledes politikk kan gjøres inntektsbringende.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser
fra 1/1 1963:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,—
pr halvår i Skandinavia.
Utlandet: Kr. 40,— pr.
år, kr. 20,— pr. halvår.
I nøytralt omslag innen-
lands: Kr. 46,— pr. år,
kr. 23,— pr halvår.

Løssalg inntil 1/1 1963 kr.
0,75 - senere kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr.
mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.
Utgiver A/L Folk og Land